

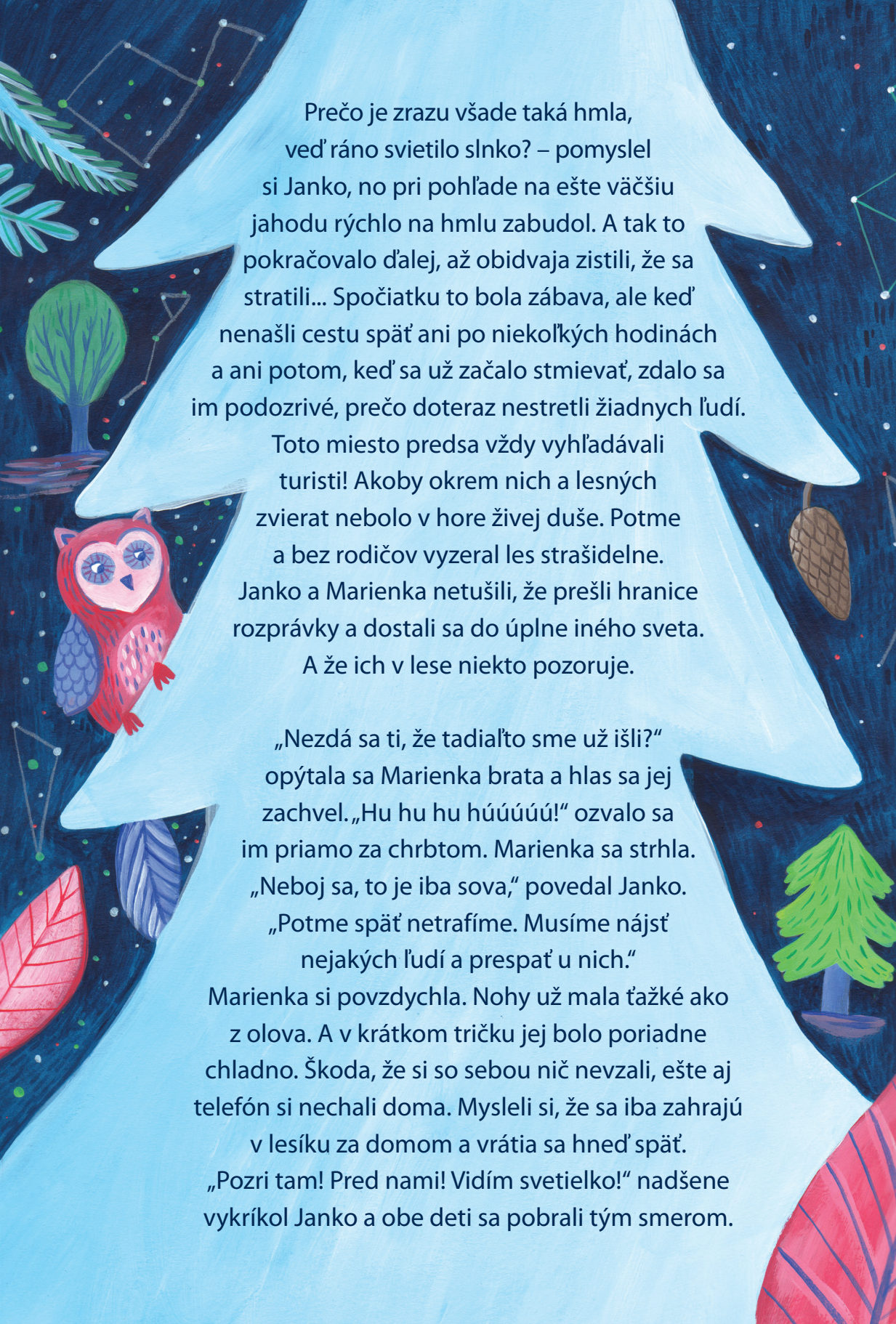

Začali sa prázdniny

Toto je príbeh o dnešných deťoch, ktoré vyzerajú podobne ako ty a tvoji kamaráti. A hoci vám ich mená Janko a Marienka určite pripomínajú starú známu rozprávku, ich otec nerúbal drevo a oni nezablúdili v lese s prúteným košíkom.

Všetko sa to začalo v prvý júlový týždeň, keď sa deti konečne dočkali vytúžených prázdnin. Určite to poznáte – celý rok vás mama budí, aby ste vstali, pretože inak zmeškáte do školy, ale keď prídu prázdniny, vôbec sa vám ráno nechce spať! A tak to bolo aj s Jankom a Marienkou. Ale pretože ich nebavilo hrať doma stále tie isté hry a rodičia im nedovolili vysedávať pred počítačom, rýchlo sa začali nudiť. Našťastie bývali na kraji mesta, kde končila ulica, a priamo za ich domom sa rozprestieral les. Preto sa hneď ráno obliekli, obuli si tenisky a zadnou brádkou záhrady vybehli von. Les voňal ihličím a bolo to miesto, kde sa žiadne dieťa nedokáže dlho nudiť.

„Pozri, raňajky!“ zvolala Marienka nadšene a vložila si do úst veľkú šťavnatú jahodu. Vedľa nej našli ďalšiu a hneď ďalšiu... Jahody boli stále väčšie, červenšie a sladšie, takže deti si ani nevšimli, že už dávno zišli z cestičky.

Prečo je zrazu všade taká hmla,
ved' ráno svietilo slnko? – pomyslel
si Janko, no pri pohľade na ešte väčšiu
jahodu rýchlo na hmlu zabudol. A tak to
pokračovalo ďalej, až obidvaja zistili, že sa
stratili... Spočiatku to bola zábava, ale keď
nenašli cestu späť ani po niekoľkých hodinách
a ani potom, keď sa už začalo stmievať, zdalo sa
im podozrivé, prečo doteraz nestretli žiadnych ľudí.

Toto miesto predsa vždy vyhľadávali
turisti! Akoby okrem nich a lesných
zvierat nebolo v hore živej duše. Potme
a bez rodičov vyzeral les strašidelne.
Janko a Marienka netušili, že prešli hranice
rozprávky a dostali sa do úplne iného sveta.

A že ich v lese niekto pozoruje.

„Nezdá sa ti, že tadiaľto sme už išli?“
opýtala sa Marienka brata a hlas sa jej
zachvel. „Hu hu hu húúúúú!“ ozvalo sa
im priamo za chrbtom. Marienka sa strhla.

„Neboj sa, to je iba sova,“ povedal Janko.

„Potme späť netrafíme. Musíme nájsť
nejakých ľudí a prespať u nich.“

Marienka si povzdychla. Nohy už mala ťažké ako
z olova. A v krátkom tričku jej bolo poriadne
chladno. Škoda, že si so sebou nič nevzali, ešte aj
telefón si nechali doma. Mysleli si, že sa iba zahrajú
v lesíku za domom a vrátia sa hneď späť.

„Pozri tam! Pred nami! Vidím svetielko!“ nadšene
vykrikol Janko a obe deti sa pobrali tým smerom.

Keby Janko a Marienka brali vážne rozprávky, nespravili by takú chybu ako v ten večer. Aby ste mi dobre rozumeli – hľadať neskoro večer miesto na prenocovanie je zaiste dobrý nápad. Ale nie *takéto* miesto. Zaklopali by ste na dvere chalúčky, ktorá by bola celá vyzdobená medovníkmi? Možno by ste to podivné obydlie úplne obišli. Alebo by ste sa najskôr pomaly zakrádali okolo domčeka a potichučky nazreli cez malý oblôčik dnu. Skrátka, boli by ste *opatrní*. Lenže oni zamierili rovno k dverám! Janko sa domáhal dnu, akoby to bol penzión pre turistov.

„Klop-klop-klop!“ silno zaklopal na dvere. „Halóóó! Ste doma? Stratili sme sa a potrebujeme pomoc!“

Nikto sa neozval, hoci svetlo zvnútra jasne naznačovalo, že medovníková chalúpka nie je prázdna. Len sova uvelebená na vyzdobených perníkových škridličkách zvedavo naklonila hlavu a pozorovala deti. Za oknom sa pohla záclona. To stará ježibaba nazrela von a v rozpakoch rozmýšľala, čo má spraviť. Deti mali predsa najskôr ochutnať medovníky z chalúčky!

„Je tu niekto?“ zakričal Janko.

Dvere sa veľmi pomaly s vrzgotom pootvorili. Ježibaba neveryacky vystrčila hlavu a pozrela na deti.

Ak aj deti mali v tmavom lese strach, nebolo to nič oproti tomu, ako sa zľakli teraz! Keby predtým nakukli dnu, určite by sa rozbehli späť do tmy. Lenže oni boli už takí hladní a unavení, že si na seba celkom prestali dávať pozor. Spoza dverí sa na nich zahľadela stará ježibaba s dlhým zahnutým nosom, na ktorom svietila veľká bradavica. Na hlave mala starý čierny ručník a kostnatými prstami s dlhočiznými nechtami pridržovala dvere. Aj Janko s Marienkou

